

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл.бр. К-По₂ 11/2014

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са објављивања пресуде од 16.06.2015. године

**ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА
СА ОБЈАВЉИВАЊА ПРЕСУДЕ ОД 12.јуна 2015. године**

Председник већа:

Констатује се да објављивању пресуде присуствују:

-заменик тужиоца за ратне злочине Снежана Станојковић,

-оштећени Зијо Рибић и пуномоћник оштећеног адвокат Марина Кљајић

-Дамир Богдановић присутан са браниоцем адвокатом Милосављевић Александром. Гаврић Томислав? Милан Бирман адвокат присутан. Шевић Ђорђе присутан, бранилац адвокат Симић Синиша присутан, Алић Зоран присутан, бранилац оптуженог адвокат Кузовић Јасминка присутна, оптужени Зоран Ђурђевић присутан, са браниоцем адвокатом Светланом Бобић, Ђекић Драгана присутна са браниоцем адвокатом Нинић Гораном.

Ја бих вас молила да устанете.

Након већања и гласања, веће је једногласно донело а председник већа јавно објављује

У ИМЕ НАРОДА

ПРЕСУДУ

На основу члана 423 став 1 тачка 2 ЗКП

Оптужени БОГДАНОВИЋ ДАМИР,

Оптужени ГАВРИЋ ТОМИСЛАВ,

Оптужени ШЕВИЋ ЂОРЂЕ,

Оптужени АЛИЋ ЗОРАН,

Оптужени ЂУРЂЕВИЋ ЗОРАН,

Оптужена ЂЕКИЋ ДРАГАНА,

сви са личним подацима као у списима,

ОСЛОБАЂАЈУ СЕ ОД ОПТУЖБЕ

Да су:

За време оружаног сукоба на територији Босне и Херцеговине, који се водио између оружаних формација на страни српског, бошњачког и хрватског народа у периоду од 06.04.1992. до 1995. године, као припадници јединице „**Симини четници**“ српске стране у сукобу, на подручју општине Зворник, кршили правила међународног права из члана 3 став 1 тачка 1 под а) и ц) IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата, од 12.08.1949. године, која је ратификована Одлуком Народне Скупштине ФНРЈ („Службени лист ФНРЈ“ бр. 24/50) и правила из члана 4 став 2 тачке а) и е) и члана 16 II Допунског Протокола уз Женевске конвенције, од 12.08.1949. године, о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба, на тај начин што су, **саглашавајући се са предузетим радњама једни других из своје јединице**, и то:

1. У месту Скочић

Оптужени: Шевић Ђорђе, Алић Зоран, Ђурђевић Зоран и Ђекић Драгана

Дана 12.07.1992. године, у поподневним часовима, са два возила (камионом и ципом) **оптужени: Шевић, Алић, Ђурђевић и Ђекић** су заједно са сада пок. Стојановић Зораном (према коме је поступак обустављен пресудом Апелационог суда у Београду Кж1.По2 6/13 од 14. маја 2014. године) и другим НН припадницима јединице „**Симини четници**“, наоружани отишли у ткз. „акцију“ у село Скочић, где су прво **без било какве војне потребе** срушили цамију постављањем експлозива под њене темеље на тај начин што је један број припадника ове јединице учествовао у рушењу са сада пок. Богдановић Симом, који је командовао јединицом, (према коме је поступак обустављен решењем К-По2-42/10 од 03.09.2012. године), а други број припадника јединице распоређен на оближњем путу чувао стражу, пазећи да не наиђу противничке или неке друге јединице, међу којима је био и **оптужени Алић Зоран; те на тај начин уништили имовину великих размера;**

Након што су срушили цамију припадници јединице „**Симини четници**“ одлазе у део села Скочић где су живели цивили Ромске етничке припадности, укупно 35 лица и то оштећени:

Агановић Мехмед, Агановић Бисера, Агановић Есед, Агановић Зекира звана „Мурадија“, Агановић Бериз, Агановић Шерифа, Агановић Ешефа, Агановић Мирзет звани „Шабан“, Агановић Шериф, заштићена сведокиња „Алфа“, заштићена сведокиња „Бета“, заштићена сведокиња „Гама“, Бајрић Џемила, Бајрић Зумра, Биберовић Нуриф, Биберовић Мевла, Ферхатовић Мушка звана „Бисера“, Нухановић Ариф, Нухановић Зиба, Нухановић Хаџира, Рибих Исмет, Рибих Сарајка, Рибих Мехмед, Рибих Рахима, Рибих Шемса, Рибих Бибер, Рибих Шевка,

Рибих Сабрија, Рибих Златија, Рибих Исмета, Рибих Злата, Рибих Суада, Рибих Зијада, Рибих Алмаса и Рибих Зијо,

у ком делу села су, по свом распоређивању, извршили претрес ромских кућа тражећи новац и ствари од вредности, при чему су НН припадници јединице, познати само по именима „Богдан“, „Рајко“ и „Раденко“, из куће оштећеног Рибих Мехмеда одузели телефон, новац и друге ствари, да би потом из куће Рибих Хамдије, где су се углавном оштећени били сакупили, истерали исте у двориште, којом приликом је припадник по имену „Богдан“, на спрату Хамдијине куће пронашао сакривене оштећене: „Бета“, Агановић Зекиру и бабу оштећене „Бета“, и уз претњу оружјем истерао их у двориште, где су припадници јединице вршили претрес оштећених уз наредбу да им предају евентуално оружје и личне вредне ствари, па је том приликом НН припадник јединице претресом оштећене Нухановић Хаџире од ње одузео бурму са руке претећи да ће јој одсећи прст ако га сама не скине, док је **оптужена Ђекић Драгана** претресом од оштећене „Гама“ одузела златне минђуше и златне привеске у облику крста и потковице као и један златан прстен са руке, говорећи јој: **„Шта ће теби крст!“**; те су на тај начин одузимањем личних предмета, ствари, кућних потреба и личног златног накита нарушавали достојанство личности оштећених и тако према њима нечовечно поступали;

За време претреса кућа и оштећених, припадници јединице **„Симини четници“** су оштећене тукли рукама, ногама, кундацима пушака и другим предметима, па су тада прво истукли оштећеног Нухановић Арифа, старог 58 година, који је од удараца пао, а потом га пуцњем из пушке убили, док је после молбе оштећене Агановић Бисере да то не чине речима: **„Немој сине!“**, НН припадник јединице оштећену Бисеру ударио кундаком пушке по глави, од ког ударца се она онесвестила, а том приликом је и сада пок. Стојановић Зоран прво пушком, а потом и бандашом од бицикле тукао оштећеног Агановић Еседа по разним деловима тела, **на који начин су повредили телесни интегритет већег броја оштећених, а једно лице лишили живота;**

Затим је сада пок. Богдановић Сима, из Хамдијине куће у двориште извео оштећену „Алфа“, тако што ју је руком ухватио за косу, па је потом у дворишту, једним крајем опасача везао руке оштећеној, а други крај опасача свезао за ограду, па по свлачењу одеће ту је тако свезану силовао, да би јој затим клештима из уста извадио два златна зуба; **те је тако и мучио**; за које време су други НН припадници јединице у стару кућу Рибих Хамдије одвели малолетне оштећене: „Бета“ стару 13 година и „Гама“ стару 15 година, и ту их силовали, и то припадник јединице познат по имену „Богдан“ силовао оштећену „Бета“, а после њега ову оштећену је силовало још неколико НН припадника јединице, а НН припадник јединице познат по надимку „Тихи“, уз претњу пиштољем силовао је оштећену „Гама“;

По завршеним догађањима у Скочићу, сада пок. Богдановић Сима, оштећенима наређује да уђу у теретно возило, што су сви и учинили, осим Биберовић Нурифа, Биберовић Мевле и Агановић Шерифа, који су остали

скривени у кући у Скочићу, а у теретно возило припадници јединице убацују и мртво тело Нухановић Арифа, па потом оштећене одвозе до села Малешић, где из групе оштећених издвајају „Алфа“, „Бета“ и „Гама“, тако што им наређују да изађу из теретног возила, а када то није хтела учинити оштећена „Бета“, **сада пок. Стојановић Зоран** јој је запретио речима: „**Изађи или ћу пуцати у тебе!**“, након чега су све три оштећене изашле из возила а са њима да их чувају и спроведу до кућа где су били смештени припадници јединице „**Симини четници**“, изашли: **оптужена Ђекић Драгана** и НН припадници јединице познати по именима и надимку: „Богдан“, „Рајко“ и „Тихи“; док су остали **оптужени** и сада пок. Богдановић Сима, заједно са другим припадницима јединице све преостале оштећене одвезли до једне јаме на месту званом „Хамзићи“ у селу Шетић.

2. На месту званом „Хамзићи“ у селу Шетић

Оптужени: Ђурђевић Зоран и Алић Зоран

Истог дана 12.07.1992. године, у ноћним часовима, **оптужени Ђурђевић и Алић**, као и сада пок. Богдановић Сима и Стојановић Зоран, заједно са другим НН припадницима јединице „**Симини четници**“, по довожењу оштећених до јаме на месту званом „Хамзићи“ у селу Шетић, ножевима и пуцањем из пушака оштећене лишавају живота и потом бацају у јаму, у коју су на крају убацили и активiranу бомбу, у којој радњи је **оптужени Алић Зоран** стајао у близини и чувао стражу заједно са још двојцом неидентификованих припадника јединице, од којих је један познат по надимку „Златко“; па су тако на том месту лишили живота **27 цивилних лица, и то оштећене:**

1. Агановић Мехмед, стар 71 годину,
2. Агановић Бисера, стара 72 године,
3. Агановић Есед, стар 31 годину,
4. Агановић Зекира, звана „Мурадија“, стара 30 година,
5. Агановић Бериз, стар 13 година,
6. Агановић Шерифа, стара 40 година,
7. Агановић Ешефа, стара 49 година,
8. Агановић Мирзет, звани „Шабан“, стар 12 година,
9. Бајрић Џемила, стара 64 године,
10. Бајрић Зумра, стара 41 годину,
11. Ферхатовић Мушка звана „Бисера“, стара 40 година,
12. Нухановић Зиба, стара 51 годину,
13. Нухановић Хаџира,
14. Рибих Исмет, стар 33 године,
15. Рибих Сарајка, стара 59 година,
16. Рибих Мехмед, стар 58 година,
17. Рибих Рахима, стара 58 година,
18. Рибих Шемсудин, звани „Шемсо“, стар 10 година,

19. Рибић Бибер, стар 60 година,
20. Рибић Шевка, стара 29 година, која је тада била у поодмаклој трудноћи,
21. Рибић Сабрија, стар 2 године,
22. Рибић Златија, стара 13 година, коју су пре лишења живота силовали,
23. Рибић Исмета, стара 16 година,
24. Рибић Злата, стара 18 година,
25. Рибић Суада, стара 5 година,
26. Рибић Зијада, стара 7 година и
27. Рибић Алмаса, стара 4 године,

док су оштећеног Рибић Зија, старог 8 година, само телесно повредили, пошто је он мада рањен, сплетом околности успео да преживи стрељање.

3. У селу Малеших

Оптужени: Шевич Ђорђе, Ђурђевић Зоран, Алић Зоран, Богдановић Дамир, Гаврић Томислав и Ђекић Драгана

У периоду, почев од 12.07. па до око 01.10.1992. године, **оптужени: Шевич, Ђурђевић, Алић, Богдановић, Гаврић и Ђекић**, су заједно са сада пок. Стојановић Зораном и другим **НН** припадницима јединице „Симини четници“, неовлашћену у кућама у Малешиху држали оштећене: „Алфа“, „Бета“ и „Гама“, где су их приморавали да им спремају храну, да перу њихову одећу и униформу, чисте обућу и да чисте куће где су били смештени, наређујући оштећенима да морају радити шта год ко тражи из јединице, а ако то не учине биће убијене, у ком периоду су од самог почетка у Малешиху били оптужени: Шевич Ђорђе, Ђурђевић Зоран, Алић Зоран и Ђекић Драгана, а од друге половине августа месеца 1992. године и оптужени Богдановић Дамир и Гаврић Томислав, који су се накнадно у Малешиху придружили јединици „Симини четници“, па саглашавајући се са издатим наредбама других припадника јединице, а они приморавали оштећене „Алфа“, „Бета“ и „Гама“ да им спремају храну, да перу њихову одећу и униформу, чисте обућу и да чисте куће где су били смештени, што су оне морале чинити, па им и прати крваву униформу по повратку са места званог „Хамзићи“, када је **оптужени Ђурђевић Зоран**, оштећену „Алфа“ приморао да уз униформу опере и његов крвав нож, којом приликом је оштећена „Алфа“ код њега видела сат марке „Сеико“ њеног брата оштећеног Агановић Еседа, а по свом доласку у јединицу **оптужени Богдановић Дамир** је приморао оштећену „Алфа“ да пере и његову одећу, у којој је једном приликом ова оштећена пронашла две фотографије припадника ове јединице, па су тако у ситуацији одузете слободе оштећених, према оштећенима „Алфа“, „Бета“ и „Гама“ **нечовечно поступали;**

Затим, за сво време боравка у селу Малешиху, оштећене „Алфа“, „Бета“ и „Гама“, **оптужени: Алић, Ђурђевић и Ђекић**, су тукли у више наврата, рукама, ногама и разним предметима повређујући њихов телесни интегритет, и то тако што су:

оштећену „Алфа“ тукли: **оптужени Алић Зоран** ногама и са цеви од ручног бацача по леђима, а **оптужени Ђурђевић Зоран** рукама по стомаку; док је оштећену „Гама“ тукла **оптужена Ђекић Драгана** са пушком по разним деловима тела и рукама по лицу.

Такође, за сво време боравка у Малешићу, оштећене „Алфа“, „Бета“ и „Гама“, припадници јединице **„Симини четници“** су сексуално понижавали нарочито увредљивим поступцима, тако што су их скидали голе и терали да играју на столу, да гледају силовања једна друге, што је чинило више НН припадника јединице, као и **оптужени Ђурђевић Зоран** који је заједно оштећене „Бета“ и „Гама“ приморавао да голе шетају по столовима, а оштећеној „Алфа“ претио да ће морати његову сперму попиту из чаше;

те оштећене у више наврата више њих силовали и то:

- оштећену „Алфа“ у више наврата **силовали** оптужени: **Ђурђевић Зоран, Алић Зоран и Гаврић Томислав** као и сада пок. Стојановић Зоран и НН припадници јединице познати под именима и надимцима: „Лазих“, „Груја“, „Јазо“, „Савкић“, „Бане“;

- оштећену „Бета“ у више наврата **силовали** оптужени: **Алић Зоран и Гаврић Томислав**, као и сада пок. Богдановић Сима и Стојановић Зоран, те припадници јединице познати под именима: „Богдан“, „Рајко“ и „Савкић“, и

- оштећену „Гама“ у више наврата **силовали** сада пок. **Стојановић Зоран**, као и припадници јединице познати под именима и надимцима: „Жути“, „Рајко“, „Бели“ и „Груја“.

4.Боравак у Клиси, Петковцима и Дрињачи

Након боравка у Малешићу јединицу **„Симини четници“** напуштају оптужени: Шевић Ђорђе, Ђурђевић Зоран, Алић Зоран и Ђекић Драгана, док преостали припадници јединице, у којој су остали и **оптужени: Богдановић Дамир и Гаврић Томислав**, одлази, прво у село Клиса, где бораве једно извесно време у напуштеним кућама, заједно са оштећенима „Алфа“, „Бета“, и „Гама“, које су принудно повели са собом; после Клисе, оптужени Богдановић и Гаврић, заједно са другим НН припадницима јединице и оштећенима краће време бораве у Основној школи у селу Петковци, када јединицу напушта **оптужени Гаврић Томислав**, а око половине новембра 1992. године, преостали припадници јединице одлазе у Дрињачу, када јединицу напушта сада пок. Стојановић Зоран који је са собом у Републику Србију одвео оштећену „Гама“, да би, из Дрињаче, припадници јединице **„Симини четници“**, заједно са **оптуженим Богдановић Дамиром**, сада пок. Богдановић Симом и оштећенима „Алфа“ и „Бета“, отишли за Републику Србију половином јануара 1993. године; а у овим периоду (од око 01.10.1992. године па до 15.01.1993. године) су **оптужени Богдановић Дамир и Гаврић Томислав** према оштећенима, тиме што су „Алфа“, „Бета“ и „Гама“, одузевши им слободу кретања приморали да све време буду са њима, да им спремају храну, да перу њихову одећу и униформу и чисте објекте где су били смештени, на који

начин су повредили њихово лично достојанство, и тако према оштећенима нечовечно поступали.

-чиме би као саизвршиоци, извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у вези члана 22 КЗ СРЈ.

На основу члана 265 став 1 ЗКП трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

На основу члана 258 став 3 ЗКП-а, оштећени се за остваривање имовинско-правног захтева упућују на парницу.

На основу члана 200 став 2 ЗКП-а, веће доноси

Р Е Ш Е Њ Е

према окривљеном АЛИЋ ЗОРАНУ - УКИДА СЕ мера забране напуштања боравишта која му је одређена решењем Вишег суда, Одељења за ратне злочине К-По2 број 42/2010 од 22.02.2013. године.

Странке могу изјавити жалбу Апелационом суду, а преко овога суда, у року од 15 дана од дана достављања писменог отправка пресуде.

Седите. Ја ћу укратко покушати што краће могу да вам, да изложим разлоге овако донете пресуде.

Наиме, пресудом овога суда 2013. године, сви овде окривљени оглашени су кривим да су као саизвршиоци извршили ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ, у вези члана 22 КЗ СРЈ, па је суд тада окривљене осудио на вишегодишње казне затвора.

Пресудом Апелационог суда у Београду укинута је првостепена пресуда и предмет је враћен на поновно суђење.

Суд је морао по закону на основу одредбе члана 462 став 3 ЗКП-а, да у свему поступи по примедбама садржаним у пресуди Апелационог суда па је и ценећи све изведене доказе током овог поступка, нашао да нема доказа да су овде оптужени извршили кривично дело које им се ставља на терет.

Под тачком 1. оптужнице, оптуженима Шевић Ђорђу, Алић Зорану, Ђурђевић Зорану и Ђекић Драгани стављено је на терет да су заједно са сада покојним Стојановић Зораном и другим НН припадницима јединице „Симини четници“ срушили дамију постављањем експлозива под њене темеље, на тај начин што је један број припадника ове јединице учествовао у рушењу са сада покојним Богдановић Симом који је командовао јединицом, а други број припадника

јединице распоређен по оближњем путу чувао стражу, пазећи да не наиђу противничке или друге јединице међу којима је био и Алић Зоран, те су на тај начин уништили имовину великих размера. Примедба Апелационог суда у Београду састојала се у томе да у овако конципираној оптужници нису јасно издиференциране радње које је предузео свако од овде окривљених. У току поступка изведеним доказима утврђено је да је у селу Скочић била јединица „Симини четници“ која је срушила цамију, али ни једним изведеним доказом у овом поступку није утврђено коју конкретно радњу су предузели Шевић Ђорђе, Ђурђевић Зоран и Ђекић Драгана, нити на који начин су учествовали у рушењу цамије.

Неспорно је утврђено да су сви припадници јединице упутили се према цамији, зауставили се у њеној близини и да су са командантом Симом отишли неки борци, који су знали да рукују експлозивом, да су неки чували стражу. Међутим ниједним доказом не доказује се да је овде оптужени Алић Зоран чувао стражу. Оптужени Алић Зоран је дајући одбрану у истрази навео да су у село дошли војним камионом, да је у сандуку камиона било 15-20 људи, да се камион зауставио на 50 метара од цамије, да је Сима по имену позвао неке да иду са њим до цамије, па су са Симом отишли до цамије од 2 до 4 лица, ципом, који су знали да рукују експлозивом. Отишли су да минирају цамију. Он је са још двојицом остао крај возила, запалили су цигару и нису прилазили цамији. Сазнали су да је минирана цамија када је експлодирала. Видео је да је цамија срушена, али не зна ко је то заправо урадио. После је изменио одбрану и навео да је чуо експлозију, али ништа није видео пошто је падао мрак.

Тужилац ниједним доказом није доказао ко од окривљених је предузео коју радњу приликом рушења цамије, нити да ли је неко наредио, овде оптуженима, да чувају стражу, односно оптуженом овде оптуженом Алић Зорану.

Тужилац није ниједним доказом доказао да ли је неко од овде оптужених био обучен да рукује експлозивом јер чињеница да је утврђено само присуство окривљених у месту где је срушена цамија није довољан доказ да су и учествовали у рушењу, а која је била и једна од примедби Апелационог суда у Београду.

Оптуженој Ђекић Драгани у истој тачки оптужнице ставља се на терет да је нечовечно поступала према оптуженој „Гами“ на тај начин што јој је одузела накит, говорећи „шта ће теби крст“. Из исказа оштећене „Гаме“ утврђено је да је предметни накит од ње одузет, а што суштински у свом исказу не спори ни окривљена Драгана Ђекић. Суд из исказа оштећене „Гама“ није могао да утврди емотивну везу између оштећене и накита, а ни порекло накита, те суд налази да само одузимање накита јесте недозвољена радња, али није свака радња предузета у току ратних дејстава ратни злочин, што је и била примедба Апелационог суда у Београду.

Нечовечно поступање дефинише се као намерна радња или пропуст који наноси тешку душевну патњу или повреду или представља озбиљан напад на људско достојанство. Ценећи исказ оштећене „Гаме“ у овом делу, суд је нашао да нема доказа да су оштећеној нанете душевне патње.

Под тачком 2. оптужнице, оптуженима Алић Зорану и Ђурђевић Зорану стављено је на терет, као и сада покојном Богдановић Сими и Стојановић Зорану,

да су заједно са другим НН припадницима јединице „Симини четници“ по довођењу оштећених до јаме на месту званом Хамзићи, у селу Шетићи, ножевима и пуцањем лишили живота 27 цивилних лица, док је за то време Алић Зоран чувао стражу.

Међутим, како је то већ напред образложено за Скочић, суд из изведених доказа је неспорно утврдио да су Ђурђевић Зоран, Алић Зоран са другим НН припадницима јединице „Симини четници“ били присутни на лицу места, али ниједним доказом суд није могао да утврди коју радњу је свако од окривљених предузео, на чему је Апелациони суд инсистирао у својој одлуци.

Суд није могао утврдити који су припадници јединице ножевима и пуцњима из пушака лишили живота оштећене код јаме у селу Шетићи, насеље Хамзићи. Оштећени Зијо Рибих који је критичном приликом имао само 8 година, који је преживео масакр, у детаљима је описао дешавања код јаме, страдање његове породице, како је успео да изађе из јаме и побегне у шуму, након чега му је следећег дана пружена помоћ и како је одведен у Зворничку болницу, али оштећени Зијо Рибих не зна који су га припадници јединице одвели до јаме, нити му је познато ко је све пуцао.

Стога суд није могао на несумњив начин да утврди да су управо том приликом оптужени Ђурђевић Зоран и Алић Зоран, са сада покојним Богдановић Симом и Стојановић Зораном, учествовали у убиству 27 цивилних лица, који су потом бачени у јаму, а у коју је на крају убачена активирана бомба, те да је за то време Алић Зоран саглашавајући се са радњама других припадника јединице стајао у близини и чувао стражу. Неспорно је утврђено само присуство овде оптужених.

Наиме, чињеницу да су оптужени учествовали у овом критичном догађају, тужилац изводи закључак из исказа оштећеног Зије Рибиха, исказа других сведока, као и исказа сведока оштећене „Алфа“, која је навела да је Зоран из Шапца сутрадан по повратку из Скочића, у Малешиху дао оштећеној „Алфи“ да пере крвав нож и униформу и код њега на руци је видела сат марке „Сеико“, њеног братанца Еседа.

Стим у вези заштићени сведок „Бета“ наводи да сат који је видела на неком борцу је био сат извесног Меде или изесног Арифа, не сећа се тачно, а који је борац носио сат не сећа се. Тек на предочавање исказа заштићеног сведока „Алфе“, каже да је сат био Еседов.

Дакле из оваквих контрадикторних исказа заштићених сведока не може се са сигурношћу утврдити да ли је и коју радњу предузео овде оптужени Ђурђевић Зоран, нити се може са сигурношћу утврдити да је овде оптужени Алић Зоран чувао стражу, јер то не произилази ни из једног изведеног доказа, нити из одбрана оптужених.

Што се тиче исказа заштићеног сведока „Алфа“ у погледу њених посредних сазнања везано за овај догађај, суд налази да је њен исказ непрецизан, нејасан и као такав за суд неприхватљив.

Под тачком 3. оптужнице, свим овде оптуженима стављено је на терет нечовечно поступање, које се састоји у томе да су приморавали оштећене „Алфа“, „Бета“ и „Гаму“ да им спремају храну, перу одећу, униформу, чисте обућу.

Међутим, из изведених доказа не може се утврдити да су прање униформе, кување, чишћење и спремање биле таквог интензитета да би код оштећених довеле до тешке душевне патње или озбиљног напада на људско достојанство, те да самим тим нема доказа да је поступање окривљених достигло одређени ниво окрутности како би њихове радње могле бити подведене под радњу кривичног дела ратног злочина, а на шта је управо у својим примедбама указао и Апелациони суд у Београду.

Стим у вези суд је нарочито имао у виду да је окривљени Богдановић Дамир дошао касније у јединицу, када су већ биле одређене међусобне радње и улоге, те је само у конкретној ситуацији настављен образац дотадашњег понашања према оштећенима.

Оптуженима Ђурђевић Зорану, Алић Зорану и Гаврић Томиславу стављено је на терет да су у више наврата силовали оштећену „Алфа“, док је оптуженима Алић Зорану и Гаврић Томиславу стављено на терет да су у више наврата силовали оштећену „Бета“.

У погледу ових радњи више пута се изјашњавала кључни овде сведок оштећена „Алфа“, али своје исказе је мењала. Стога суд није могао са сигурношћу утврдити радње окривљених јер су њени искази непрецизни, нејасни, двосмислени, контрадикторни како сами са собом тако и са исказима оштећене „Бета“ и „Гама“, те суд своју одлуку није могао засновати само и искључиво на таквом исказу, јер би оцена исказа на тај начин ишла искључиво на штету окривљених, а свака сумња у погледу веродостојности исказа, како према примедбама Апелационог суда, тако и према становишту овог већа, мора се тумачити у корист овде оптужених.

Оштећена „Алфа“ у истрази наводи да се Зоран из Шапца иживљавао како је хтео, да је звао њене братанице, да су голе морале да играју на столу, а да је она све то гледала и рекла „силујте мене немојте њих“, све ово није потврдила нити оштећена „Бета“, а оштећена „Гама“ заштићени сведок, се изјаснила да је такве радње од њих тражио други припадник јединице, којег је означила као „Јазо“, да се то само један пут догодило и да том приликом оштећена „Алфа“ није била присутна, а да јој се „Алфа“ чак није ни жалила у том смислу. С тим у вези оштећена „Гама“ је била изричита управо на питање овде оптуженог Ђурђевића да јој није познато име Зоран Ђурђевић и да се не сећа никог под надимком „Шабац“.

У контексту чињенице да оштећена „Алфа“ означава Зорана из Шапца као једно од лица које јој је највише „нанело зла“ и које се иживљавало над њом и њеним братаницама, а имајући у виду да поменуто лице не спомињу у својим исказима нити заштићени сведок „Бета“ нити заштићени сведок „Гама“, при чему оштећена „Бета“ истиче да се Зорана Ђурђевића не сећа, те наводи да се сећа само једног лица из Шапца и то извесног Дејана Нешића, суд с обзиром на контрадикторности и нејасноће у њеним исказима, као и значајне противуречности у односу на исказе остале две оштећене, није могао прихватити исказ заштићеног сведока „Алфа“, у погледу радњи које се стављају на терет овде оптуженом Ђурђевић Зорану.

Заштићени сведок „Алфа“ у свом исказу истиче и да је Алић Зоран скидао њу и њене братанице и силовао, а како је то напред већ наведено, а оштећена „Гама“ је изричита да је није силовао Зоран Алић.

Суд такође није поверовао исказу заштићеног сведока „Алфа“ у погледу радњи силовања од стране оптуженог Гаврић Томислава.

Непрецизност и нејасност исказа заштићеног сведока „Алфа“ испољава се у делу када је говорила о учествовању оптуженог Гаврић Томислава у предузимању радњи силовања. Тако заштићени сведок „Алфа“ приликом давања првог исказа у истрази оптуженог Гаврић Томислава није спомињала као лице које је силовало наводећи: „за Гавру нисам ти сигурна, то не могу да кажем, то нека кажу други, јер ја нисам могла”, док накнадни исказ на главном претресу допуњава и наводи да је и Гаврић Томислав силовао.

Дакле, овакав исказ заштићеног сведока „Алфа“ је крајње непоуздан и на основу истог се не може на несумњив начин утврдити да је оптужени Гаврић Томислав силовао „Алфу“.

Стим у вези суд је ценио исказ заштићене сведокиње „Бете“ која у истрази наводи „сећа се Гавре он је њих заробио у Скочићу“, па даље објашњава „тај Гавро, он је изашао из камиона, он није продужио даље, он је мене силовао први у ту кућу“, а изведеним доказима и то потврдом Општинског суда у Шапцу, Извршење кривичних санкција, утврђено је да је оптужени у то време био на издржавању казне затвора, дакле да није био у Скочићу, нити у Малешићу по доласку оштећених у то место, већ је окривљени Гаврић у село Малешић дошао тек у другој половини августа месеца 1992. године, а како је то наведено и у оптужном акту.

Даље, описује Гавру, а притом у истрази не наводи битну и специфичну карактеристику оптуженог, а то је да он муца, него тек након две године на главном претресу први пут наводи чињеницу да оптужени Гаврић мало муца.

Оштећена „Бета“ у истрази након што је погледала фотографију лица са траком на глави каже „то је тај, то је Гавро, он је пуно мучио моју тетку“, а тетка је „Алфа“. Тетка, овде заштићени сведок „Алфа“ на главном претресу наводи: Гаврић их никада није дирао, а њу никада није тукао.

Имајући у виду овакве контрадикторности у исказима оштећених „Алфа“ и „Бета“ суд није могао са сигурношћу и на поуздан начин да утврди радње силовања окривљеног Гаврић Томислава, као и радње окривљеног Алић Зорана предузете према наведеним оштећенима, те овакви искази не могу код суда створити убеђење у погледу радњи које се окривљенима стављају на терет.

Заштићени сведок „Бета“ је у погледу битних чињеница више пута мењала исказ, па је тако у истрази навела да је Драгана Ђекић тукла, а на главном претресу изричита је, Драгана Ђекић је никада није тукла.

Оптуженој Драгани Ђекић ставља се на терет да је повредила телесни интегритет оштећене „Гама“ ударајући је пушком по разним деловима тела и рукама по лицу.

Међутим да би радња оптужене Ђекић Драгане представљала повреду телесног интегритета морало би бити снажнијег интензитета од удараца рукама по

лицу и пушком по телу, те би поступање оптужене Ђекић Драгане морало да достигне одређени ниво окрутности. Повређивање телесног интегритета оштећене „Гаме“, на начин како је то описано у оптужници, не садржи све елементе кршења норми међународног хуманитарног права које дефинишу повреду телесног интегритета као напад на физички интегритет жртве уз nanoшење тешких телесних патњи и болова без обзира на врсту и степен nanoшења телесне повреде.

Суд је несумњиво утврдио да су у месту Хамзићи, село Шетић, брутално лишени живота 27 цивилних лица, као и да су у селу Малешић оштећене „Алфа“, „Бета“ и „Гама“ у више наврата силоване, те сексуално понижаване и мучене, те да је према њима поступано на један изузетно нехуман начин, али суд налази да није на несумњив и поуздан начин доказано да су овде оптужени извршили радње које су им оптужницом стављене на терет, па је суд применом правила „In dubio pro reo“, односно обавезом суда да у сумњи донесе одлуку у корист оптужених, и донео ослобађајућу пресуду. Субјективно убеђење суда није довољно да би се донела осуђујућа пресуда, јер суд заснива пресуду само на доказима који су изведени на главном претресу, тако да су овде оптужени можда и учинили кривично дело, али за то у конкретном случају нема поузданих, јасних, конкретних и несумњивих доказа.

Против ове пресуде имате право жалбе, Апелационом суду у Београду, а преко овог суда у року од 15 дана од дана пријема писменог преписа пресуде.

Заменик тужиоца: Тужилаштво тражи додатни рок од 30 дана за жалбу.

Председник већа:

Заменик тужиоца након објављивања пресуде захтева продужење рока за изјављивање жалбе.

Председник већа на основу члана 432 став 3 доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Продужава се рок за изјављивање жалбе за још 15 дана.

Против овог решења није дозвољена жалба.

Довршено у 12,20 часова.

Записничар

Председник већа-судија